

Embollicar la troca

written by Alfons Duran Pich | 3 de juny de 2018

Entre les seves múltiples activitats, la trama de l'Estat ha propiciat el desenvolupament d'un producte polític de naturalesa zombi, l'ha llançat al mercat com si fos un perfum *low cost* dels que venen a Mercadona, i ha anat ocupant espais entre els votants dels partits dinàstics (PP i PSOE), no tant per mèrits propis com pel deteriorament corrupte dels hereus directes del franquisme.

Dir que Ciutadans és un invent és no dir res de nou. El seu repertori ideològic pren com a fonament les lletres de les cançons de José Luis Perales. De fet, les seves figures més notòries tenen el perfil, entre modern i caspós, que llueixen els espanyols quan actuen al festival de la cançó d'Eurovisió.

Un dels eslògans inicials deia: "No ens importa on vas néixer, no ens importa la llengua que parles, no ens importa la roba que vesteixes. Ens importes tu". Perales no ho hauria explicat millor.

Les seves proclames, que operen prenent com a tronc central la desqualificació, l'insult i la baixesa, destil·len aquell aire de pinxo i prepotent que els joves falangistes mostraven durant la postguerra. Per això parlen de "colpistes" quan es refereixen als polítics independentistes catalans i celebren "que els fiquin a la presó" o declaren l'oposició més dura a un programa d'acostament dels presos bascos a Euskadi, una mesura que interpreten com a signe de debilitat.

Aquests nois i noies (tan bufons ells) haurien fet les delícies dels que defensaven en el tardofranquisme la continuïtat de la dialèctica d'"els punys i les pistoles". No oculten la seva bastardia –en la tercera accepció del María Moliner.

I encara que els seus antecedents són coneguts, val la pena

recordar als desmemoriats algunes de les característiques dels "pares fundadors" d'aquest estrany artefacte.

Destaquem, per exemple, el senyor Félix de Azúa, acadèmic de la llengua, fill de "bona família", que va formar part de la *Gauche Divine*, que va marxar a viure a Madrid perquè la seva filla "no creixi en l'odi als espanyols" i que va dir sobre l'alcalde de Barcelona (Ada Colau) que és "una dona que hauria d'estar servint en una parada de peix". Un altre fundador il·lustre va ser Arcadi Espada, escriptor i periodista, també traslladat a Madrid, que sobre la particular sentència del cas de violació de la Manada va dubtar sobre el comportament de la noia dient que "Tanta atenció als nois aquests..., jo voldria saber si hi ha algun vídeo sobre la vida sexual de la víctima". Una tercera columna d'aquesta tropa la tenim en Albert Boadella, que exerceix de pallasso en les seves hores lliures i es presenta com a president de Tabàrnia, després d'haver gaudit de tota mena de càrrecs "culturals" molt ben retribuïts a la Comunitat de Madrid; el mateix senyor Boadella que el 19 d'abril de 1979 signava una carta conjunta molt dura, on defensava el dret d'autodeterminació de Catalunya. Ja ho va dir Groucho Marx: "Aquests són els meus principis. Si no li agraden, en tinc uns altres". I finalment tenim el senyor Francesc de Carreras –fill de Narcís de Carreras, que va ser president de la Caixa i del Barça–, prototip de la burgesia catalana més genuïna, mentor i professor del senyor Rivera i que després de disset anys de cobrar els honoraris i dietes com a membre del Consell Consultiu de la Generalitat, es va passar a l'espanyolisme, primer amb la creació del Fòrum Babel i després amb la formació de Ciutadans (partit de la ciutadania, per si no quedava clar). El mateix De Carreras que en un debat a Televisió Espanyola arran de la consulta del 9N, va dir que "la idea que el desig del poble té més força que el poder de la llei, és el mateix que deien els moviments feixistes i nazis els anys vint i trenta (del segle passat)".

Si busquem una característica comuna en aquest grup de veterans espanyolistes és l'odi, un odi visceral a Jordi Pujol i al que representava en el seu vessant cultural i lingüístic. Ja els anava bé la Catalunya autonòmica, perquè gaudien dels privilegis de la seva posició i dels seus vincles econòmics, però no perdonaven la immersió lingüística. Ara que el delicte d'odi s'ha posat de moda en el codi penal espanyol, els fiscals haurien de revisar aquesta part de la història, sabent que la donaran per prescrita. Més tard, quan Convergència va deixar el poder i el va prendre el tripartit, van preparar la *vendetta*, però no van trobar el suport que esperaven de Pascual Maragall. Potser per això van donar un cop de mà als seus amics socialistes (Montilla, Iceta, Sala, etc.), per acabar liquidant els últims vestigis d'un socialisme independent i no contaminat.

Aquest ressentiment, a manera de mantra, és el que van transmetre als joves cadells que van col·locar al capdavant de Ciutadans. Els Rivera, Villegas, de Páramo, Hervías, Arrimadas, etc, han begut d'aquestes mamelles. La majoria nascuts a Catalunya però no integrats a la cultura catalana, amb les seves formes de vida i valors, amb el seu *Weltanschauung*. Són espanyols que viuen a Catalunya com podrien viure a la Rioja i que celebren la Fira d'Abril i no senten com a pròpia la Diada.

En la història d'aquest grup hi ha mil senyals que els delaten. Com quan la mare de Rivera –forofa de les tertúlies de les emissores de ràdio i televisió espanyoles i que no parla català (tot i que viu a Barcelona des que tenia tretze anys)– li va recomanar que anés a un acte d'un grup autoqualificat com “il·lustrats del segle XXI”, en el qual va trobar-hi el seu antic professor De Carreres i la resta dels il·lustrats. Alberto Rivera ja havia intentat abans créixer en la política, militant a les Noves Generacions del PP durant quatre anys, inversió que li va resultar poc rendible, potser perquè com va declarar anys després Eduardo Bolaños, que era

president de NG aleshores: “Em va semblar una mica prepotent. Com si volgués arribar a ministre un mes després d’haver-se afiliat”. O quan Fran Hervías, fill de guàrdia civil, nascut i criat en una casa quarter, manifestava que es va apuntar a Ciutadans després d’assistir a un acte d’Arcadi Espada a Girona, el mateix Espada que insinua comprendre el comportament dels nois de la Manada. O quan el mateix Rivera no va ocultar les seves estretes relacions amb Francisco Caja, president de Convivència Cívica Catalana, que pretenia “noquejar el català i tornar-lo a les masies”. O quan Luis Garicano, el guru econòmic de Ciutadans, ponent regular a la FAES aznarista, va ocultar el seu vincle familiar amb Tomàs Garicano Goñi, advocat militar que va ser ministre de governació del Règim els anys finals del franquisme. O quan Juan Carlos Girauta va passar per alt la seva zigzaguejant trajectòria política, que ha anat del PSOE al PP, per acabar a Ciutadans. O quan la senyora Arrimadas no fa esment a l’anterior condició del seu pare com a policia adscrit a la Brigada Polític-Social de Barcelona, els anys en què els germans Creix exercien de torturadors oficials. Massa senyals de fum per no adonar-nos que estem en territori comanxe.

Però aquests nois i noies van comptar des del principi amb el suport financer del bloc espanyolista, liderat en origen per Miguel Rodríguez, antic sindicalista de CC00, que després va fer fortuna amb la marca de rellotges Festina i avui té un generós portafoli d’inversions. Pel que fa al suport mediàtic, del qual en segueixen gaudint, van tenir al seu costat inicialment a alguns pota negra de la caverna madrilenya, amb la singular empremta de Federico Jiménez Losantos i Pedro J. Ramírez, més l’equip d’Intereconomía, que capitanejava Julio Ariza.

Però des d’aquell esperpèntic congrés de “fi de curs”, que va ser el de Bellaterra el 2006, han passat moltes coses, amb alguns errors d’imatge sonats, com ho va ser l’aliança amb la ultradreta a les eleccions europees del 2009 a la candidatura

Libertas, encara que jo sempre he cregut que aquest és el seu espai natural. Després han recompost la situació i han demostrat, això sí, que són capaços d'improvisar en qualsevol circumstància.

Però el que els va donar l'empenta definitiva (les casualitats del factor exogen) va ser la irrupció de Podem en el panorama polític nacional. Els sectors més reaccionaris de l'empresariat (grans constructores, bancs i antics monopolis de l'Estat) van imaginar que aquest partit podia esbotzar la seva zona de confort i van témer que els partits dinàstics (PP i PSOE) no fossin capaços de contenir l'allau suposadament esquerrana. No es van adonar que Podem, un altre producte fabricat pels mitjans, només pretenia ocupar les butaques dels vells carrosses de la Transició. La sacralització oficial d'aquests temors infundats va ser la conferència pronunciada per Josep Olliu, president del Banc de Sabadell, al Cercle d'Empresaris de Madrid el juny del 2014, en què va expressar la necessitat de tenir "un" Podem "de dretes". Ja el tenien, però no se n'havien assabentat.

Els fets es van precipitar. La màquina es va posar en marxa. L'expresident del govern José María Aznar, president de la FAES, fundació a la dreta de la dreta, va fundar aquell mateix any l'Institut Atlàntic de Govern, amb la idea difusa de promoure l'economia de mercat i la seva interpretació peculiar i esbiaixada del pensament liberal. En el consell social i acadèmic de la fundació no faltava ningú: Abel Matutes, Cesar Alierta, Josep Piqué, Gustavo Cisneros, Borja Prado, etc. Alberto Rivera va ser convidat a donar la seva conferència habitual i incorporar-se a l'orde monàstic, encara que fos oficiosament.

FEDEA, un altre important lobby econòmic de la capital, va donar contingut a les línies bàsiques del programa econòmic de Ciutadans, el que va significar una estreta unió del partit amb els principals patrons del lobby, entre els quals trobem Movistar, Abertis, Iberdrola, Enagás, ACS, Santander, BBVA,

Bankia, Sabadell i CaixaBank. La *crème de la crème*.

Afegim que el president de FEDEA és Jordi Gual, actual president de CaixaBank, i que el seu director general és Àngel de la Font, el famós economista dels “comptes públics territorialitzats”, un invent estadístic que pretenia amagar grollerament el dèficit fiscal de Catalunya amb l'Estat. Tot lligat i ben lligat.

Ara els sondejos preelectorals (que a Espanya, per tradició, són objecte de grolleres manipulacions), indiquen una pujada de Ciutadans que desplaça el PSOE al tercer lloc i s'acosta al PP. En definitiva, un èxit aclaparador d'un grup de valents grimpadors.

En el context actual, on la inoperància, la corrupció i la confusió ideològica són factors dominants a l'Estat, el poble s'hauria d'abstenir massivament i no acudir a les urnes. Però no ho faran, perquè com bé explica Ignacio Ramonet, els hi han sabut vendre la moto.

Haurien de llegir el *Discurs de la servitud voluntària* d'Étienne de la Boétie, el gran amic de Montaigne, i així comprendrien moltes coses. El problema és que amb prou feines llegeixen.

Definitivament, cal anar-se'n. I com més aviat millor.

Text original a: <http://www.alfdurancorner.com>